

Befordringsudgifter i Særdeleshed af en saadan Betydning, som naar en Kjøbstads Kommunalbestyrelse maa begive sig her til en anden Kjøbstad, kan det vist ikke være nogen Tvivl om, at de Bestemmelser, som findes i Loven af 1865, ville hjemle dem Ret til at faae erstattet deres Befordringsudgifter. Med Hensyn til det Spørgsmaal, som er opfattet af det ærede 2det Medlem for 5te Kreds (Drenbøll), maa jeg dog gjøre opmærksom paa, at der er nogen Forskjel paa at paakjende Sagen og det Forhold, som han fremdrog, idet Kjendelsen nemlig ikke blot gaar ud paa, hvad der skal gjøres ved Veien, men ogsaa hvem der skal betale det og i hvilket Forhold det skal betales. At det lige over for Spørgsmaalet om Habiliteten er et Punkt af større Vigtighed end det at udføre bagefter de Bestemmelser om Vedligeholdelse af Veien, som ere tagne af den anden Kommune, forekommer mig let vil ses. Det er maaske lovlig meget at forlange, at det ene Kommuneraad bestandig skal have den Pligt at sørge for Vedligeholdelsen af den private vei i den anden Kommune. Det forekommer mig at ville være noget Særegent, og jeg finder ikke, at der er nogen særlig Betænkelighed ved at lade det Sogneraad, som til en Tid kan være inhabilt, sørge for Gjennemførelsen af de Bestemmelser, som gjenem en Kjendelse ere truffene af det andet Sogneraad. I hvert Tilfælde vil det ærede Medlem selv se, at det er noget ganske Andet end at affige Kjendelsen, hvorved Spørgsmaalet om Forordningen af Værden er det Væsentlige.

Griffen: Da Loven af 1865 blev til, var der jo tænkt paa Udgifter indenfor Kommunens Grændser. Det er ganske vist, at Loven bestemte, at Byraadene og Sogneraadene selv skulde afgjøre, hvorledes Udgifterne skulde afholdes; men nu komme vi i det Tilfælde, at de fra een Kjøbstad kunne komme til at rejse til en anden, ligesom et Sogneraad kan komme til at rejse ind i et andet Sogn, og det forekommer mig da, at der hverken i Loven af 1865 eller i det her forelagte Lovforslag findes nogen Bestemmelse, om det enten skal være det Byraad, der beordres til at rejse til den anden Kjøbstad, der skal afholde Udgifterne, eller det skal være Byraadet i den Kjøbstad, det rejser til.

Indenrigsministeren (Steel): Jeg tror ikke, der kan være Tvivl om, at det er det Byraad, der behandler Sagen og paakjender den, der tager Bestemmelse ogsaa om Udgifternes Udredelse.

Drenbøll: Jeg vil blot tillade mig at gjøre den ærede Taler opmærksom paa en Bestemmelse i Loven af 1865, som han har overset. Der staar i § 5 forskellige Punkter, som vedkommende Sogneraad skal tage Bestemmelse om,

og der vil han se, at i 5te Post figes der: Hvorledes de forskjellige Arbejdspræstationer samt Udgifterne til Sagens Behandling skal udrædes af de Paagjældende, derom tager Sogneraadet Bestemmelse, men til Udgifter ved Sagens Behandling maa ogsaa henregnes den Beføstning, som et fremmed Byraad har; thi det er egentlig den eneste Slags Beføstninger der kan fremkomme. Jeg kan ikke skjønne, at Byraadet efter denne Bestemmelse ikke skulde være bemyndiget til at sige: Sagen har kostet saa meget, Udgifterne ved Sagens Behandling have været det og det, det fordele vi paa den og den Maade mellem Eder, akkurat som ved Landveienskommissioner.

Griffen: Jeg vil blot sige, at jeg ser ikke, at man har nogen Berettigelse i det Tilfælde, som nu er omtalt, til at tilkjende Reiseogdagsrejser; jeg ser ikke, at Loven af 1865 giver Ret dertil.

Da Ingen yderligere begjærede Ordet, sluttedes Forhandlingen.

Lovforslagets Overgang til anden Behandling sattes under Afstemning og vedtoges enstemmig med 36 Stemmer.

Den sidste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af: Forslag til Lov om Straf for Overtrædelser af Politireglementer for Jernbaner.

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Spalte 1177).

Riis: Da ingen Andre synes at ville tage Ordet, skal jeg kun gjøre nogle korte Bemærkninger, hvorimod jeg selvfølgelig ikke vil indlade mig paa Lovforslagets Enkeltheder, saa som angaaende det andet Punktum, hvor maaske et Par Forandringer kunde være ønskelige; i alt Fald maa der foredræ et Tillæg til Bestemmelsen om, hvor Bøderne skulle gaa hen i Kjøbenhavn, hvor der ikke er nogen Politikasse. Jeg vil blot fremkomme med nogle Udtalelser om Sagen i dens Almindelighed. Det er en Selvsølg, at der ved Benyttelsen af Jernbaner og paa Jernbaner maa være en streng Justits, og naar der altsaa savnes Midler til at opretholde Justitsen eller savnes Straffebestemmelser for Overtrædelser af de Forskrifter, som gives til Opretholdelse af Orden eller Forebyggelse af Fare ved Banernes Benyttelse, som det udtrykkelig figes i Lovforslagets Motiver, er det en Selvsølg, at der bør gives Indenrigsministeriet som øverste Jernbanebestyrelse, naar det søger Sædnet, hvad det forlanger, dets Onske